

са трупами въ първѣтъ жилища на Индоевропейското племе, Славенѣтъ сѣ потеглили за първѣтъ пътѣкъ къмъ Каспійското море, а оттамъ, въ разны времена, сѣ прегазвали прѣзъ Руссія и сѣ отивали едни къмъ Сѣверъ, други къмъ Западъ, а трети къмъ Югъ. Туй, мыслимъ, е достаточнo за явеніето, дѣто намѣрвами славенскы слѣды, като почнешь отъ Каспійско море, прѣзъ Донъ и Волга направо, чакъ до Балтійското море на сѣверъ и пакъ до Епиръ и Пелопонесъ на югъ.

В. — *Старытъ и новы имена на Славенытъ.* ⁽⁹⁾

Колкото е любопытно, толкозь и истина, че народытъ въобщо имать по двѣ и повече имена. Едното си го даватъ тѣ самы на себе си и на тѣхнытъ ближни, а другото имъ са дава отъ съседнытъ тѣмъ народы. Първытъ обыкновенно быватъ съ похвалително значеніе, като представляватъ нѣкое качество или преимущество, което може да ласкае народното чувство, или което съ происхожденіето си напомене името на нѣкой чутовенъ главатаръ, съ когото народытъ може да са гордѣй. Вторый видъ имена, които са даватъ отъ чуждытъ, изразяватъ или присмѣхъ или презрѣніе къмъ нѣкои отъ главнытъ недостаткы на извѣстныя народъ.

Тѣй напр. имената Османлія и Турчинъ, Унгарицъ и Маджаринъ, Богемецъ и Чехъ, Германецъ и Швабъ, сѣ имена отъ които едни сѣ пріятны на съответственнытъ си народы и съ които са наричатъ тѣ самы, а другытъ — умразны и даватъ имъ са отъ чужденцытъ или отъ непріятелитѣ имъ, какъто

⁽⁹⁾ По сжщыя и други еше источницы.